

та, душманке ле . . . “

Кучето не могло да го стигне.

Зайчето се спрѣло чакъ на сватбата. Сватбаритѣ едѣли и пияли, па се заловили и на хорото. Зайчето имѣ разказало своитѣ патила, а горскитѣ звѣрове и гадини прѣхнали, та му се изсмѣли.

Зайчето се засрамило и навело очи. То не смѣяло вече никому да се оплаче. Легна си то до една шубрѣчка и почна да плаче. Само една животинка се смили надѣ клетото зайче. Това бѣ нашата свѣтла свѣтлица, хвѣрката царица, жетварска хубавица, крилатата булчица, вашата, дѣца, обична свѣтулчица . . .

Тя при зайчето кацна и рѣши: какъ-какъ да се потруди, дано го утѣши . . .

Георги.

